

Велимир Петров

Караконджул с давност

На всеки еди-колко си години Някои служби разсекретяват по Нещо поради давност. Нещото от дистанцията на времето, вече не било чак толкова Нещо и не можело да навреди съществено на сигурността на държавата. Такъв е и случаят който решихме (въпреки, че не сме Някоя служба, а частно лице) след четиридесет и пет годишна давност, да разсекретим, да отупаме от прахта и поднесем на любителите на приключения.

За прегледност, а и да не вземаме страна – ще работим само с фактите, предоставени ни от самия Потърпевш, да го наречем „П“.

Всеки който е разглеждал картата на България, е забелязал, че контурите на страната са очертани с дебела червена линия. Това са държавните граници! Свещени и неприкосновени за враговете и попълзновенията им. И обратно – прикосновени за приятели и туристи с валутни постъпления.

Също така, при разглеждане на картата, се вижда, че отгоре е Северната граница, отдолу, е Южната, отляво – Западната и отдясно Източната. По причини, че страничните ни се падат малко встрани, няма да са обект на разказа ни.

Охраната и отбраната на държавните граници беше поверена, освен на свръхсрочно служещите, така и на срочно служещите такива. Това бяха будни и яки младежи, обикновено от точно противоположни родни места. По тези именно причини, бившият донаборник „П“, от северната червена линия, по-вдясно от средата, беше спуснат право надолу, върху южната червена линия.

Още от първия ден бившият донаборник „П“ прерасна в Заека „П“. За някаква си половин година изучи усърдно науките, необходими за достойно изпълнение на патриотичния дълг. По-важни от които са: текстовете на клетвата и химна; коремното възлизане; технологията за миене на мазни баки и алуминиеви чинии без топла вода и сапун; радио и телефонна свръзка; теория и практика на уборката; морзовата азбука; патешко ходене по мъките; как се неутрализират диверсанти посредством бандитска връв; разглобяване и сглобяване на личното оръжие СКС – самозарядна карабина Симонов, заредена с осем патрона, а не с десет, да не се пренатегне пружината и произведе нежелателен изстрел, който пък да пренатегне международното положение; да шиє якичките и глади дрехите на стария набор (Старите кокали); да претърсва местности за диверсанти; да бяга с километри в пълно бойно снаряжение; да си отспива на вечерна проверка в строя, докато старшината се опива от красноречието си; както и много други положителни неща. Най-

положителното от които – да сформира морално – волеви качества и да прерасне от кекав юноша в солиден мъж. Само едно от предвидените по устав занятия не се изучаваше, а именно – излизане в градски отпуск. Първо – по причина, че град върху тази червена линия наблизко нямаше и второ – международното положение преди четиридесет години си беше пренатегнатата, както споменахме, като пружината на СКС, всичко беше в бойна готовност и отпуските, дори и тия по болест, бяха отложени за по-добри времена.

След тази половин година, по заповед Отгоре, в наряд застъпи Баба Марта. Поради лошо синоптично носене на службата през първия ден на наряда, беше наказана в непоряд до края на месеца. Взема си бележка и Южната граница беше залята с южна благодат. Всичко цъфтеше и където можеше – вържеше.

В охраняемата зона, освен тривиалните кокичета, минзухари и синчец, избуяха кукурякът, зайче-пишчето и копривата. Също така и младежките възделения, мераците и други такива не особено уставни.

Котарациите зачислени на котлова храна, с поведението си разсейваха младия набор, а приближаваха изпитите. По данни на разузнаването скоро щяха да са и изпитите на врага. Школата за диверсанти в съседна Гюмюрджина, с пукването на пролетта, щеше планомерно, по списък, да изпраща випуска си, който също така планомерно, по същия списък, трябваше да се залавя и обезврежда. Пролетта си е пролет, службата, служба. Всеки си провеждаше занятията, обезпаразитяващото поделение – също. Трябваше да се опушват помещенията с разни химии. Командването заповяда да се излезе на Практически учебни занятия в двукилометровата гранична зона.

Едно такова Практическо учебно занятие бучеше-бръмчеше с помощта на мощен ЗИЛ по непристъпни кози пътеки, вещо кормувано от отличника на шофьорската школа. Водачът от младия набор, освен отличник, беше и доста нисък във височинно отношение и му бяха подложили сгъната палатка, за да вижда що-годе през панорамното стъкло. По тази причина видя указания в заповедта пункт и разстави по местопредназначение наряд свързочници.

Това беше изоставено, незнайно откога гробище, а нарядът се състоеше от Стар кокал и Заекът „П“. Освен личното им оръжие, бяха окомплектовани още с: радиостанция, тежача шестнадесет килограма, оставила трайни следи на еди-кой си прешлен от гръбначния стълб на Стария кокал; батерийно сандъче, тежачо двадесет килограма, оставило трайни следи на еди-кой си прешлен – на заека „П“; окомплектовани

заедно, представляваха трофейна, надеждна възможност за радиовръзка, в радиус еди-колко си километра на телеграфия и еди-колко си километра на телефония. Също така, в комплектовката имаше чифт кърпки за катерене по стълбове, палатка, манерки, суха храна за три дни, както и запечатан плик със заданието, надлежно распечатан след заминаването на ЗИЛа. Между многото задачи главна беше – на всеки кръгъл час да се поддържа радиовръзка с Центъра, включваща приемане и предаване на шифровани грами и прочее упражнения.

Старият кокал се оттегли на сянка, полегна на една полегнала, добре затоплена, надгробна плоча и каза, че това занятие го е преигравал многократно, да се оправя Заекът „П“, но да знае, че е под контрол. Също така, да знае, че кръглият час е вече ударил. Заекът „П“ беше способен заек. За него беше нещо съвсем рутинно, да направи каквото трябва. Но трябва да напомним, че преди четиридесет години, радиостанциите бяха лампови. При стационарни условия се държаха колегиално, но при друсане по нестандартни пътища, им се разместваха лампите и колегиалността им не даваше контакт. Налагаше се да се разглобява, натъкмява и прочее трудоемки операции. Старият кокал вметна, че това си влиза в практическото учебно занятие, че го е преигравал многократно и Заекът „П“ да се оправя сам, но да знае, че е под контрол и кръглият час отлита. Да мине на резервен вариант, да установи връзка, а после да ремонтира.

Резервният вариант, заедно с кърпите и Заекът „П“, се качиха на отстоящия на броени метри телефонен стълб, прикачиха се към двойка жици и се намесиха в граждански разговор. Поискаха по спешност връзка с Центъра. Тогава това беше приоритетно и гражданската колегия, с още по-граждански и нежен глас, веднага оправя работите. Вече спокойно можеше да се ремонтира. Ако можеше да се нарече „спокойно“, такова ремонтиране, при което атмосферните и радиосмущенията се досмущаваха от нежни, граждански гласове на колежки, кой знае как проникнали във военния диапазон на ефира.

Първият ден от Практическото учебно занятие приключваше отлично. Връзката беше добра; грамите – приети и предадени почти без грешки; палатката опъната, а сухата храна – една трета оправдана. Но беше пролет, природата призивно мяукаше като мартенски котарак, щяфъкаха видения, все с образ и глас на гражданска колегия... Глас и образ – един такъв... Старият кокал, докато медитираше върху плочата каза, че това си го имало в Практическото учебно занятие, още повече гласове ще се чуват около полунощ, когато по старото гробище се подвизават

разни караконджули и се греят на луната. Не трябва да им се обръща внимание, те да си гледат тяхната работа. Заекът „П“ да си гледа неговата, да не забравя, че е под контрол.

До кръглия час имаше почти цял час. Заекът „П“ знаеше, че нощем цивилните линии в зоната не са натоварени. Обу кнките и пое нагоре по стълба към Приключението. Колежката не беше същата. Гласът и беше много по-нежен, разговорлив и примамлив. Заекът „П“ на три пъти слиза за кръглите си часове, на три пъти се възнася нагоре по стълба към мечтателната луна и научи много неща. Научи, например, че колежката отстои на осем километра, от изоставеното гробище, все в двукилометровата гранична зона, малко по-на север, че същата тази колежка е самотна отколе, мъжът и – не си спомня откога се е запилял уж по печалби, никакъв го няма, а младостта и не чака, че ако се движи по жиците, те ще го отведат до дежурната в кметството, в която дежурна, тя – колежката, ще го чака до нула три часа, когато ще я сменят...

Заекът „П“ дишаше тежко. Навярно от честото висене на стълба между земята и луната. Или от пълнолунието. Старият кокал каза, че го разбира много добре; това занятие го е преигравал когато самият той е бил Заекът, а неговият Стар кокал му бил казал, че и той го разбира много добре и, че и той го е преигравал. Също така, философски добави, че нищо ново няма под луната, особено през март. Също така, ако желае, може да го прати, съвсем уставно, на проверка по линията, имало такъв вариант при Практическото учебно занятие. Да не се тревожи, той – Старият кокал ще поддържа кръглите часове. Само да внимава откъм диверсанти, но тя – школата им в Гюмюрджина, още не е завършила техните си практически учебни занятия, пък и списъкът по който ще ги препращат през границата още не бил уточнен – така казало разузнаването. Така, че – желае успех при проверката на линията и се хилна някак си особено.

На фона на луната жиците магнетично привличаха, безпроблемно водеха към цивилни светове, дежурни централи и прочее колежки. Личното оръжие, преметнато през рамо, особено болезнено контактуваше не само в онзи – еди-кой си прешлен, но кой ти гледа... Ежедневното бягане в пълно бойно снаряжение, даваше своите плодове. Ръцете – прибрани в лактите, стъпката – дълга и еластична. Пътеката – мека и примамна. Мека и примамна като цивилната колежка. Заекът „П“ нямаше опит в практическите занятия с цивилни колежки. Преди четиридесет години нямаше на въоръжение летни антиспинови кампании, нито имаше видео с материали за показно. Но Заекът „П“ беше теоретически

добре подготвен. Също така разчиташе на онази вродена интуиция, която кара необучените котараци да си гледат работата без предварителни практически занятия. Дишането беше ритмично. И луната подскачаше ритмично с пулса на крачката. Ритмично подскачаха и разни хаотични детайли от женски зрели красоти.

Сърцето изведнъж скъси ритъма си по емоционални събражения. Селото изскочи от завоя, кучетата млъкнаха. Само луна и призивни кошешки вопли. Жиците внезапно се отклониха от стълбовете и се вмъкнаха през закнижена дупка в единственото осветено прозорче, на дежурната в кметството. Заекът „П“ с отработена дебнеща стъпка доближи до обекта на среднощния си крос. Сърцето му правеше сладостни опити да се пръсне.

На фона на осветения екран на чаршафосаното прозорче, като в театър на сенките, се изрязваше силуета на колежката с прикрепени към главата микрофон и слушалка. За миг си я представи като италианската киноартистка Силвана Пампанини във филма „О'кей, Нероне!“⁴, когато излиза гола от басейна като божествената Попея. Филм – забранен за ученици до шестнадесет години, а той беше вече на седемнадесет! И във филма се мъчеха неуспешно да я прикрият с подобен чаршаф...

Посегна да почука на прозорчето... Ревност го сграбчи за гърлото – колежката със сладкия си гласец и с вече познатите любовни изрази флиртуваше с друг нощен, дежурен колега. Докато се чудеше как да реагира на ситуацията, някъде хлопна врата, пердето се люшна и разконспирира... не може да бъде... един Караконджул... на сто и кусур години; с двойна, че и тройна гуша; с проскубана бяла косица, вързана на бабешко кълбенце на темето; с корнишонесто пъпчив нос; провиснали набръчкани бузи, гримаснически комично с преправен гласец... жестикулиращ артистично, Караконджулт му с Караконджул, явно добре се забавляваше, правеше поносимо тежкото си нощно дежурство.

Заекът „П“ за секунди, като компютър – еди-кое си поколение, прехвърли цяла серия от чувства. Разбра, по-скоро усети, комичността на ситуацията. Затисна уста – да не се изхили и издаде.

Проверката на линията завърши, жиците отново го поведоха. Луна-та хитро му намигаше между стълбовете. Ами, да! Кой глупак ще ти остави на нощно дежурство, по мартенско време, в двукилометровата гранична зона, нещо друго – освен кикотещ се Караконджул!

КРАЙ

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11020>]